

האזור המת

לפעמים עוברים שבועות והטלפון לא מצלצל עם הצעות לאודישנים. החוכמה היא לא להילחץ. זה לא קל בכלל

שכיר והיום עצמאי. והצעת העבודה הזו היתה מפתה מהרבה בחינות אבל בעיקר מהביטחון כלכלי ולו"ז מסודר שהבטיחה. ובעודי חושב על החנויות במיטפאקינג שאוכל להיכנס אליהן החלטתי להשיב בכך.

הגעתי ליום הראשון כשכבר מראש הכנתי את הבוס החדש שעלי לעזוב בשעה מסוימת בשל חזרות. (ברור לי שלו היוצרות היו הפוכות הייתי מפטר את עצמי) להגנתי אומר שהבהרתי את מצבי מראש והבוס חזר ואמר שהעבודה לגמישותי. ביום השני הגעתי והרגשתי כבר בתוך כלוב אומנם מזהב כי בכל זאת המשרד ממוקם במאדיסון אבניו, ישבתי שעות על כיסא מול מחשב, הבדל עצום מבללות יום בסט דינמי או לתזוז בין אודישנים בין השכונות בעיר. מצד שני היתה נחמה, הראש לא היה עסוק בדאגות כל הזמן. מבעוד מועד עדכנתי את הבוס כי למחרת נקבעו לי צילומים ולא אוכל להגיע. בערב שלמחרת ברוב חוצפתי שלחתי גם מייל שאגיע למשרד באיחור כי נקבע לי לאודישן. בתמורה קיבלתי מייל מאוד מנומס ואמריקאי המעדיך אותי שאין צורך שאגיע לא מחר ולא בכלל...

שחקנים הם פרילנסרים וככל פרילנסר העבודה הינה מסביב לשעון אם כי בפרקטיקה הזמן שאתה עובד מועט, עיקר המאמץ מתועל להבטחת הג'וב הבא והבא אחריו ואחריו... שחקנים מתוגמלים יפה משום שהתיגמול הוא פיצוי על הזמן שישבת בבית ועל האודישנים והמאמצים המתרחשים בין עבודות. שוחחתי פעם עם חבר שחקן מצליח. מצליח כלומר שמו ודאי לא יאמר לכם דבר אבל הוא עובד באופן תדיר וסביר שראיתם אותו מתישהו על המסך הגדול והקטן. בכל מקרה אותו חבר אמר שכשאתה עובד זה גן עדן אבל כשאתה לא ולא יודע מתי תיכנס העבודה הבאה אם בכלל הגן עדן מתחלף בגיהנום. ואכן, כשאתה עובד זה כיף. נדירים ההפקות שהיה עלי להזכיר לעצמי שזו עבודה וזה בסדר אם כרגע זה בלתי נסבל. הפכת מפונק מכך שהתרגלת להנות בכל פרויקט שעבדת עליו.

כל שחקן מכיר וחרד מ"האזור המת", The Dead Zone. הווקום. המקום בו אין חיים. יכולים להיות שבועות בהם הפלאפון לא חרל מצלצל ומיילים מלהגיע אבל מספיקים כמה ימים בהם דבר לא קורה ואתה נשבר. בראש עולה המחשבה

בעצם פיטרו אותי? בחיים לא פיטרו אותי, סוג של היסטוריה. אף פעם לא נעים. כנראה שבחנויות במיטפאקינג בכל זאת לא אדרוך בקרוב. תהיתי אם עלי להרגיש אשמה. כלומר הרגשתי לא נעים כלפי אותו בוס אבל מעבר לזה לא כל כך הווי לי, הלב שלי לא היה שם וגם לא שאיפות לעתיד, ראיתי בעבודה כלי שיתמוך בעיסוק המרכזי שלי (ושיאפשר לי להכנס לחנויות במיטפאקינג). חשתי הקלה ששוב אוכל למרכז את כל כוחתי בדבר אהר, שכן הכביד עלי התמרון בין שני עיסוקים והרגשתי שדברים מתפספסים. בכל זאת הרגשתי אשמה גדולה. אשמה על כך שקיבלתי אות משמים וזלזלתי בו. אנשים מתפללים לסימנים ועזרה מלמעלה והנה קורה לי ובכזו זילות אני מתייחס לזה? קיבלתי נס וזרקתי אותו לפח.

אט, אט ככל שעברו השעות הבנתי שאכן היה זה סימן רק פירשתי אותו באופן שגוי. הייתי סבור שקיבלתי ביטחון בדמות עבודה מסודרת, אבל העובדה שנהגתי בה בפזרנות היתה בכדי להעיר שלא לילד הזה יחלתי. הסימן שנשלח אלי היה שנכון לי איפה שאני כרגע אם כל התהו הנלווה. שאני לא רוצה לחזור לעבודה שלא קשורה לתחום ומספיקה לי התובנה הזו בכדי לעזור לי לצלוח את האזור המת בפעם הבאה שאתקל בו. הייתי צריך לקבל את מה שחשבתי שאני רוצה כדי להכין שכבר יש לי את מה שאני רוצה.

שלעולם עוד לא יעסיקו אותך שוב. זו לא רק האבטלה וחוסר הישע שגומר עליך אלא חוסר היצרנות. לרוב בסופו של דבר היומן שוב מתמלא. כך זה, אתה יכול להתעורר בבוקר אל הכלום וכעבור שעתיים למצוא עצמך בדרך לשלושה אודישנים ויום צילום. יותר מידי זמן ותקופות באזור המת ואני מתאר לעצמי שזו הסיבה ששחקנים רבים לא שורדים את המקצוע. אלו שכן פשוט חוו יותר "כן" אז הם מלאים ביותר תקווה לעתיד שעוזרת להם לשרוד את השעות באזור המת.

עם הזמן והניסיון לומדים לחיות גם באזור המת. גם כשיש קושי צריך לזכור שזה רק רגע לא קל שיחלוף ובכל תחום חווים כאלה. גם מרגרט מיר לא ברחה מאפריקה כשנדבקה במלריה, ג'יין גודול לא זנחה את הקופים כשחטפה מהם הבטות וניל ארמסטרונג בטח שלא עשה אחורה פנה וחזר לכדור הארץ בשל סחרחורת וצפיפות.

הקיץ ידוע כתקופה מתה והנה מצאתי עצמי בדרד זון. כבר התכוננתי ליאוש וכהתמודדות מולו התחלתי לברוק חופשות בברבדוס או ריטריט מדיטציה בסדונה... ובאורח פלא הגיעה אלי הצעת עבודה שאינה קשורה לתחום מאדם שעבדתי עימו. המשרה עם שכר מעולה התיימרה להיות גמישה ללו"ז שלי. כשמגיעה הזדמנות כזו זה סימן מהשמיים ולא דבר שאתה יכול לשלוח בחזרה. הייתי בשני הצדדים,